

set på længere sigt overstiger samfundets almindelige renteniveau med mere end nødvendigt under h. t. risikoen i hvert enkelt tilfælde (side 59). Hertil kan vel føjes: (c) lønnen for driftsherrens egen indsats set på længere sigt ikke overstiger den almindelige driftslederløn i andre brancher, med passende hensyn til indsatsen i hvert enkelt tilfælde. — Forfatteren ser godt de store vanskeligheder ved dette urimelighedsbegreb og sætter sin lid til skønnen i de enkelte tilfælde. Det er også klart, at man i praksis må klare sig med et skøn. Men anmelderen føler trang til at fastslå, at det er en illusion at tro, at man ad *videnskabelig* vej kan nå frem til en målestok for urimelighed, der kan anvendes i grænsetilfælde på konkurrencebegrænsede markedsområder.

Det er umuligt for staten at bevise, at andre metoder og private erhvervsvirksomhedstyper, der *ikke* forefindes på området, er mere effektive. Og svært at bevise at visse metoder og virksomhedstyper, der vel forefindes, under *alle* tænkelige afsætningsforhold vil være de mest effektive.

Den passende risikodækning og den passende driftslederløn er ikke matematisk beregnelige størrelser men kompensation for subjektive fænomener. Det er ikke muligt under konkurrencebegrænsning at bevise overfor producenter, at de får mere, end en grænseproducent ville få under fri ligevægtsprisdannelse.

Hvis staten vil beskytte forbrugerne, må den — når den selv eller forbrugerne ikke har positiv interesse i konkurrencebegrænsning — bortrydde hindringer for tilgang og fremhjælpe god viden om markedsforhold. Og hvis staten og/eller forbrugerne har interesse i konkurrencebegrænsning, må den sørge for selv at være den, der begrænser: d. v. s. den må bortlicitere produktionstilladelserne og benytte provenuet til forbrugernes fordel.

Forfatterens grundige kommentarer afslører også lovens etiske ejendommeligheder: Offentlige virksomheder må det, som staten forbyder private. Urimelelige prisberegninger, der ikke er tilladt overfor landets borgere, får frit slag overfor udlændinge. Aftaler,

der ikke kan forventes at få større betydning, skal ikke kontrolleres. Det er altså ikke hensigten, det kommer an på.

Niels Lindberg.¹⁾

Perspectives on Delinquency Prevention. City of New York 1955, Robert F. Wagner, Mayor. 66 s. Enkelthæfter kan rekvireres gratis.

I sin form er dette hæfte en rapport fra en embedsmand, Henry Epstein, til New Yorks overborgmester, i sit tiltrækkende udstyr med billeder og diagrammer er det nok så meget en henvendelse til offentligheden. Emnet er forebyggende foranstaltninger til bekæmpelse af ungdomskriminalitet i New York, og rapporten har et ret lokalt præg sigte. Af interesse set fra et dansk synspunkt kan det være, at bogen demonstrerer, at U.S.A., der på så mange måder er foran de fleste lande, og også ofte har de mest fremragende sociale enkeltinstitutioner, har en ret besked gennemsnitsstandard, når det gælder omsorgen for den truede del af den opvoksende generation. Oprettelse af fritidsklubber, forsyning af skolerne med ordblindelærere, politiets inddragelse i den forebyggende virksomhed over for børnekriminalitet er områder, hvor man både med hensyn til at diskutere problemerne og foretage sig noget, er længere fremme i København end i New York. Derfor kan visse ideer godt være inspirerende, f. eks. vedrørende familierådgivning i forbindelse med ungdomsklubber eller skoler og tanken om frivillige ungdomsarbejdslejre.

For dem, der er interesseret i emnet, kan det iøvrigt bemærkes, at hæftet indeholder ikke mindre end 241 litteraturhenvisninger — hovedsageligt amerikanske — om emnet børne- og ungdomskriminalitet.

Kirsten Rudfeld.²⁾

Nicholas Kaldor: An Expenditure Tax. George Allen & Unwin Ltd. London 1955. 249 sider. Pris: 18 s.

Denne bog er nærmest at betragte som et kampskrift, hvormed Kaldor har villet agi-

¹⁾ Dr. polit., professor, Landbohøjskolen.

²⁾ Cand. polit., fuldmægtig, Socialministeriet.